

Thomas

LIBERTY BIESMA

Thomas

“De angst is de moeder van de moraal.”

Friedrich Nietzsche

De kelderdeur staat op een kier. De penetrante geur, een mix van lampenolie, aardappels, uien en rottend vlees, brandt in mijn neusholtes. Oud stof en skeletten van opgevreten insecten dwarrelen over de halfvergane cementvloer als ik naar de donkere kelder sluip. ‘Papa?’

Bezweet word ik wakker. Mijn ogen geïrriteerd, verkrampte vingers en een vreselijke hoofdpijn. Met afschuw neem ik mijn medicijnen in en denk terug aan de dag dat de recherche met een forensisch team voor de deur stond. Het heeft zes weken geduurd voor de burens de politie belden omdat ze mijn vader niet meer zagen en hij niet meer op zijn werk is verschenen. De lokale kranten stonden er bol van en de burens spraken er nog weken over.

‘Arm kind toch. Eerst zijn moeder verloren, daarna zijn vader en noodgedwongen opgenomen bij pleegouders.’

De heimelijke fluisteringen hoor ik dagelijks op straat, de twijfelende blikken in de wandelgangen op school. Argwaan, medelijden gemengd met onrust. ‘Zou het echt spoken in dat huis? Is het zelfmoord? Kon Hendrik het niet meer aan? Had hij misschien zijn vrouw vermoord en kon hij niet meer leven met de schuld? Wie laat nu zijn kind alleen achter?’

‘Thomas!’ De leraar biologie kijkt me liefdevol aan. ‘Ik heb je gisteren gemist. Gaat het wel goed met je?’ met lede ogen kijk ik naar mijn schoenveters, heb weinig zin om te antwoorden. Niemand begrijpt me, behalve Alex, maar dat is een sadist. Hij is de oorzaak van al deze ellende. Ging hij maar dood, in plaats van mama en papa.

‘Ik was bij de dokter.’ Mijn antwoord klinkt als een leugen. Dat is het ook. Ik ben niet goed in smoesjes, maar wilde ook niet vertellen dat ik niet wist waar ik was. Mijn geheugen zit vol zwarte gaten. Af en toe zie ik wel wat Alex doet. Ik kan hem niet tegenhouden, hij is er ineens en ik kijk toe. Ik kan niet anders. Net als toen met mama. Natuurlijk was ik boos omdat ze me zo vaak sloeg, maar ik kan het laatste beeld niet meer verdragen. Dat moment dat ze schuim kotste, schokkend op de vloer van haar slaapkamer viel en niet meer opstond. Alex had het gele doosje volledig leeggegooid in haar haversmoutpap, de rat uitgeknipt en als souvenir op mijn bed gelegd.

‘Ga maar naar huis Thomas. Doe rustig aan en als je zin en tijd hebt, raad ik je aan je huiswerk te maken. Al lees je het alleen maar door.’

Ik knik. De leraar is vet aardig. Hij oordeelt niet, hij luistert alleen. Hij geeft me een aai over mijn hoofd en loopt met me mee naar de deur.

Het is vroeg donker. Het regent en af en toe flitst het in de lucht. Mijn pleegouders kibbelen over geld. Het maakt me nerveus. Angstig ga ik in de hoek van mijn kamer zitten en trek mijn knieën op. Het gaat weer gebeuren. Ik wil het niet, maar ik kan het niet tegenhouden. Waarom? Tranen glijden over mijn wang en vallen als druppels op de vloer waar ze een meer van onbegrepen verdriet vormen.

‘Zullen we galgje doen?’ Het is mijn stem, maar dan rauwer. Ik sta op, pak een zwarte stift uit mijn etui en teken een poppetje aan een strop op de voorkant van mijn schoolagenda. Ik huil, maar dat mag niet. Alex wordt woedend. Met mijn vuisten stomp ik mijzelf in mijn gezicht.

‘Klootzak! Zie je dan niet dat ik voor je opkom? Dat ik de enige ben die om je geeft? Je vader heeft nooit iets gedaan tegen het gewelddadige gedrag van je moeder. Ik deed het. Niet pa, maar ik heb je gered.’ Ik schreeuw zo hard ik kan, maar er komt geen geluid uit mijn keel. Ik open mijn broekriem, trek hem uit de lussen, bind hem vast om mijn nek en loop naar het raam om hem vast te binden aan het handvat van het klappaampje. Mijn spieren ontspannen en ik voel Alex uit mijn lichaam wegglijden. De weerspiegeling in de ramen brengt mijn grootste nachtmerrie tot leven. Ik zie papa voor me, hangend aan de stropdas die hij droeg op zijn trouwfoto. Ik was erbij, keek hem voor de laatste keer aan nadat Alex dagenlang op hem had ingepraat om zijn eigen leven te nemen. Hij spartelde als een wilde vis tot zijn nek brak en hij stil bleef hangen aan de houten balk aan het plafond van de kelder.

Moeder, zo noem ik haar nu, klopt op mijn deur en stapt langzaam binnen.

‘Thomas, het is tijd voor je medicijn.’ Ik neem de blauwe pil van haar aan en slik hem door met een bekertje water. ‘Kom je zo ook naar beneden? Er komt een leuke film op tv.’ Ik knik en ze kijkt me lief aan. Ze geeft me een dikke knuffel en loopt de kamer uit.

‘Kutwijf!’